

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ
ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“ ΤΟΥ 1916

Με τας 420 σελίδας του.—Με τας 500 είκόνας του.—Με τον υπαρχόντων «Εργανόν Δαλλιγύν».—Με το περιεργότατον μάστιγον της «Κασσετίνα».—Με την περιπετειώδη «Αφρογήν της Ναδίας».—Και με χίλια δύο άλλα.

Τιμάται : **ΑΔΕΤΟΣ** δραχμ. 8.—**ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ** δραχμ. 11

Είναι ήδη έτοιμος και άποτελλεται και ταχυδρομικώς πρός πάντα έμβαζοντα τό αντίτιμον, την προσθήκη των ταχυδρομικών τελών (λεπτ. 50 διά τό Έσωτερικόν και δρ. 1,50 διά τό Έξωτερικόν.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ
Δεκεμβρίου Μαΐου
Αἱ λίστες δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Μαΐου.

48. Λεξιγραφίας

Άριθμος εἶναι τὸ πρῶτο,
Τάλλος πράσινος, γλωρό.
Καὶ τὸ σύνολο λοιπούν
“Ωμυροφο” καὶ οὐδατοῦ.

Εστάλη ὑπὸ τῆς Γῆς τῆς Ἑλλάδος

49. Συλλαβθρόφος

Τὸ σκοτάδι τὸ βάρος
Τῆς νυκτός τὸ ξεστάνων.
Τῆς ήμέρας εἴμαι ἀρχὴ
Καὶ τὸ φῶς στὴ γῆ ἀπλώνων.
Μ’ ἂν μὲ κύδιν; εἰς τὰ δύο,
“Ἐνα «πάλι» ὑπόπτης;
Καὶ στὸ ἄλλο μου μισό,
Μία σφαιρία θὰ γωνίσης.
Εστάλη ὑπὸ τοῦ “Αλητῆ”

50. Μεταγραμματισμός

Γλύπτης; ἄλλος ἔγω ξῆν
Με πολὺ μεγάλην φί, ην;
“Αν μου ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι,
Αγγεῖος ποιητής προβάλλει.
Εστάλη ὑπὸ τῆς Πατρίδος τῶν “Ηρώων

51. Αναγραμματισμός

Οὐας; ἔω ἀ μαρτισ;,
Κατοικῶ στὸν οὐρανό;
Αν μὲ ἀνγραμματίσῃς,
Τὴν συνήθεια δηλᾶ.

Εστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῆς Καβάλλας

52. Πυραμετίδες

Οἱ σταυροὶ στόλος μυθολογικός.
* + * = Συμπλεκτικόν.
* + * = Συμπεραγματικόν.
* + * = Πλούτος καὶ εὐτυχία.
* + * = Βιτσιλεὺς τῶν Θηρῶν.
* + * = Κάτοικος μεγάλουν.
* + * = Χώρα τῆς Ρωσίας.
* + * = Ἄρχας; ζωράφος.
Εστάλη ὑπὸ τοῦ “Υπέρ Πατρίδος

53-57. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ὀνταλαλῆ ἐνὸς γράμματος ἔκαντης τῶν κατώθι λέξεων δι’ ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, να σχηματισθοῦν, ἀκένα ἀνγραμματισμοῦ, ἀλλαὶ τόσαι λέξεις :

λόγος, λάρος, κακός, θετός, νάνος.

Εστάλη ὑπὸ τῆς Μαρίας τοῦ Φαλήρου

58. Αριθμητικὸν Παίγνιον

8 4 2 3 2 9 × : = 0
Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, πάντας ή τάξις δὲν θν μεταβήτῃ, να παρινεθοῦν τάριθμητικά σημεῖα οὖτας, ώστε τὸ ἀντίγραμμον τῶν πράξεων ποὺ θὰ σημειωθοῦν, νά εἰναι μηδέν.
Εστάλη ὑπὸ τῆς Συλλαβωμένης Ἐλληνοτούλας

59. Ακροστικής

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν κατώθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Λατίνου ποιητήν

1. Ἀρχαῖος: “Ελλήν ποιητής. 2. Χειρα. τῆς Γαλλίας. 3. Θεός τῶν Ρωμαίων, 4. Πέρσης;

Σεραπής. 5. Ἀργοναύτης. 6. Κατοικία τῶν Ἀρχαίων Θεῶν. 7. Υἱός τοῦ Νοεῖ.

Εστάλη ὑπὸ τῆς Παναχαίδος

60. Φωνητούλιπον

* - πρόπ - νι - τ - φτγ
Εστάλη ὑπὸ τοῦ “Ηρώως τοῦ Σουλίου

61. Γρίφος

Οὐδὲ 1 καὶ 1 ὄν τὸ N
Δυόν
Εστάλη ὑπὸ τοῦ “Ελλήνος

ΛΥΣΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Διακήσεων τοῦ 42 φύλλου

538. Διάπλασις (διά, πλάσις) — 539. Μυστήριον (μύς, τί, Ρίον) — 540. Ιούνιος — 541. Χλοητούλη — 542. Απορρίψαντος τοῦ βρῆς (Τὴν ἀνάγνωσιν κατὰ γυνίας ἐκ τῶν κατών) — 543-547. Διὰ τοῦ Π.: Πάρος, πάρες, τύπος, (ἡ πόνος), ἔπος, πυρά — 548. ΠΑΝΘΩΡ (Πόλις, Ἀγίος, Νέος, Θεόμητος, Ρίπτο.) — 549. Η τιμὴ τιμὴν δὲν ἔχει καὶ χαρά στον ποὺ τὴν ἔχει. — 550. Οτεις πολεύος θα θεολογησ. (Ο τ’ εἰς πτ - φ' οἰσθε - θερ εἰς εἰς εἰς.)

549. Συλλαβθρόφος

Τὸ σκοτάδι τὸ βάρος
Τῆς νυκτός τὸ ξεστάνων.

Τῆς ήμέρας εἴμαι ἀρχὴ
Καὶ τὸ φῶς στὴ γῆ ἀπλώνων.

Μ’ ἂν μὲ κύδιν; εἰς τὰ δύο,
“Ἐνα «πάλι» ὑπόπτης;

Καὶ στὸ ἄλλο μου μισό,
Μία σφαιρία θὰ γωνίσης.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ “Αλητῆ”

50. Μεταγραμματισμός

Οὐας; ἔω ἀ μαρτισ;,
Κατοικῶ στὸν οὐρανό;

Αν μὲ ἀνγραμματίσῃς,
Τὴν συνήθεια δηλᾶ.

Εστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῆς Καβάλλας

51. Πυραμετίδες

Οἱ σταυροὶ στόλος μυθολογικός.

* + * = Συμπλεκτικόν.

* + * = Συμπεραγματικόν.

* + * = Πλούτος καὶ εὐτυχία.

* + * = Βιτσιλεὺς τῶν Θηρῶν.

* + * = Κάτοικος μεγάλουν.

* + * = Χώρα τῆς Ρωσίας.

* + * = Ἄρχας; ζωράφος.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ “Υπέρ Πατρίδος”

52. Πυραμετίδες

* + * = Συμπλεκτικόν.

* + * = Συμπεραγματικόν.

* + * = Πλούτος καὶ εὐτυχία.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ “Ελλήνος”

53. Πυραμετίδες

* + * = Συμπλεκτικόν.

* + * = Συμπεραγματικόν.

* + * = Πλούτος καὶ εὐτυχία.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ “Ελλήνος”

54. Πυραμετίδες

* + * = Συμπλεκτικόν.

* + * = Συμπεραγματικόν.

* + * = Πλούτος καὶ εὐτυχία.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ “Ελλήνος”

55. Πυραμετίδες

* + * = Συμπλεκτικόν.

* + * = Συμπεραγματικόν.

* + * = Πλούτος καὶ εὐτυχία.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ “Ελλήνος”

56. Πυραμετίδες

* + * = Συμπλεκτικόν.

* + * = Συμπεραγματικόν.

* + * = Πλούτος καὶ εὐτυχία.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ “Ελλήνος”

57. Πυραμετίδες

* + * = Συμπλεκτικόν.

* + * = Συμπεραγματικόν.

* + * = Πλούτος καὶ εὐτυχία.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ “Ελλήνος”

58. Πυραμετίδες

* + * = Συμπλεκτικόν.

* + * = Συμπεραγματικόν.

* + * = Πλούτος καὶ εὐτυχία.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ “Ελλήνος”

59. Πυραμετίδες

* + * = Συμπλεκτικόν.

* + * = Συμπεραγματικόν.

* + * = Πλούτος καὶ εὐτυχία.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ “Ελλήνος”

60. Πυραμετίδες

* + * = Συμπλεκτικόν.

* + * = Συμπεραγματικόν.

* + * = Πλούτος καὶ εὐτυχία.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ “Ελλήνος”

61. Πυραμετίδες

* + * = Συμπλεκτικόν.

* + * = Συμπεραγματικόν.

* + * = Πλούτος καὶ εὐτυχία.

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό A. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Εέρω κ' έγώ τί νὰ πῶ.. Δὲν λέω τίποτα!

Κι' δύπηρέτης μας ἐσώπασε. 'Η ἑκφραστική του δύμας φυσιογνωμία μᾶς ἔδειξε, ὅτι αὐτά δὲν ἥθεις νὰ τάκουῃ οὔτε σάν ἀστειότητες! Γι' αὐτό ὁ πατέρας μου, που κατά βάθος ἥταν πολὺ εὐχαριστημένος ἀπό τὴν παιδική μου φροντίδα καὶ προνοητική της, ἔσπευσε νὰ καθητυχάσῃ τὸν Φραντζέσκο.

— "Εννοιά σου,

εἶπε γελῶν, καὶ τὸ «Κρυφόδενδρο» δὲν θὰ χρησιμεύσῃ ποτὲ γιὰ νὰ κρυψθῆς ἀπό τοὺς Μπαρμπούτζηδες!

Καὶ δύμας, οὔτε δοσφάτερος ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ γνωρίζῃ τὸ μέλλον...

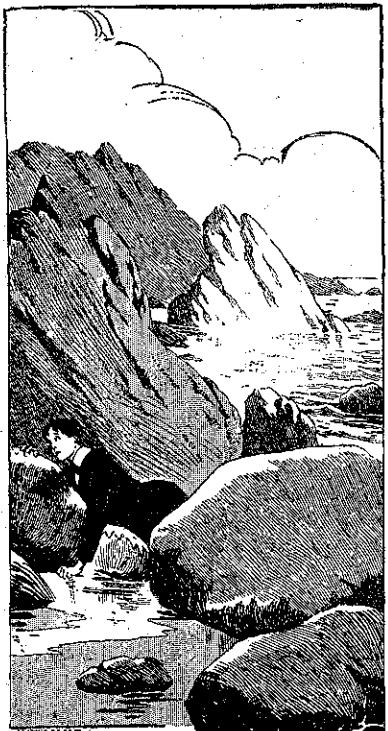
* * *

"Η «Ωραία Ψαροπούλα»

Ο Κάρολος Δάβσωνείχε γυρίσησ τοὺς γονεῖς του κ' ἡ διακοπές μου ἐπλήριζαν νὰ τελειώσουν, ὅταν μοῦ συνέδη ἔνα εὐτύχημα: Καθὼς ἔκαμα νὰ πηδήσω ἀπό ἔνα βράχο τὸ ἄλλο, στὴν ἀκρογιαλιά, ἔπειτα κ' ἔγραλα τὸ πόδι μου.

Νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἔκεινη τὴν σιγμὴ δὲν τὸ ἔθεωρητα καθόλου εὐτύχημα· οὔτε ὅταν ὁ πατέρας μου εἶχε λιγάκι χέρι καὶ τάλαντο χειρούργου, μοῦ ἔβαλε τὸ πόδι μου στὴ θέση του καὶ μοῦ τὸ ἐφάσκιωσε σφικτά· οὔτε, πολὺ λιγάτερο, τὴς ἀτελείωτες καὶ πληκτικές ἔκεινες ἡμέρες, που ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ μένω ἀκίνητος στὸ κρεβάτι τὴν καναπέ.

Κι' ἔμεινα ἐστὶ τόσο πολὺν καιρό, μὲ τὸ πόδι μου φασιώμενό σὰν αἰγυπτιακὴ μούμια, ὅτε δὲν πατέρας μου ἔχρινε περιττό νὰ γυρίσω στὸ Λύκειο γιὰ τὸ τελευταῖο τρίμηνο τοῦ σχολείου χρόνου. Τότε μόνο χάρηκα κ' ἔθεωρητα τὸ δυστύχημά μου εὐτύχημα. Δὲν θάφευγα πιά, ὡς τὸ καλοκαίρι, ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο μου νησάκι, ἀπὸ τὴ θελκτικὴ ἔκεινη ἐρημιὰ καὶ τὸ σημήνιο τὴ χαρά μου γ' αὐτό, ὅτε μὲ τὴ μεγαλήτερη προθυμία ἀρχίστηκε νὰ μελετῶ, μὲ τὸν πατέρα μου που μούκανε τὸν δάσκαλο,

ΚΑΖΑΝΗ

«Ἐπεισα κ' ἔγαλα τὸ πόδι μου...»

(Σελ. 48, σ. α').

τὰ λατινικά μου καὶ τὰλλα μου μαθήματα, γιὰ νὰ δώσω ἐξεαάσεις ἀργότερα. Ἀλλὰ ἔκτις ἀπὸ τὰ τακτικά μου μαθήματα, ἀρχίστηκε καὶ ιταλικά μὲ τὸν Φραντζέσκο.

— Τὰ σικελικὰ τοῦ ὑπηρέτη μης, μοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου, δὲν εἶναι βέβαια: «λὰ λιγούσα Τοσκάνη αἴνι μπόκκα Ρομάνα» (*); ἀλλὰ κι' αὐτὰ που θὰ μάθης ἀπὸ τὸ Φραντζέσκο, πάντα μπορεῖ νὰ σου χρησιμέστουν.

Τὰ μαθήματα αὐτὰ μᾶς διασκέδαζαν πολύ, καὶ μαθητὴ καὶ δάσκαλο. Δὲν ἦταν βέβαια καθαυτὸ μαθήματα, ἀλλὰ γι' αὐτὸ δὲν μ' ὠφελούσσαν λιγάτερο. Εἶχα κλίπι γιὰ ζένες γλωτσές καὶ τὰ ἴταλικὰ δὲν εἶναι πολὺ δύσκολα. Σὲ λίγο καρέρο ἔμαθα νὰ τὰ κουτσουρίζω καὶ νὰ τὰ καταλαβαίνω σχεδόν δύλα.

— Ετοί ὁ Φραντζέσκος μποροῦσε πιὰ νὰ συνεννοήσῃ μαζίμου στὴ μητρική του γλώσσα. Κ' εἶχε τόση χαρὰ ποὺ τὴ μιλούστηκε τῷ θερινῷ σχεδόν δύληρο!

Ο πατέρας μου, ἐντωμεταξύ, εἶχεν ἔξετάση στὸ Νόρθπορτ γιὰ τοὺς ἀδελφούς Μπαρμπούτζη, ἀλλὰ δὲν εἶχε κατορθώση νὰ μάθῃ τίποτα γι' αὐτούς.

Μιὰ μέρα, ἔκει ποὺ γυρίζαμε μὲ τὸ Φραντζέσκο κ' ἔγρεναμε σπάνια φυτὰ γιὰ τὴ βοτανικὴ συλλογή μου, που εἶχε λιγάκι χέρι καὶ τάλαντο χειρούργου, μοῦ ἔβαλε τὸ πόδι μου στὴ θέση του καὶ μοῦ τὸ ἐφάσκιωσε σφικτά· οὔτε, πολὺ λιγάτερο, τὴς ἀτελείωτες καὶ πληκτικές ἔκεινες ἡμέρες, που ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ μένω ἀκίνητος στὸ κρεβάτι τὴν καναπέ.

— Η ἔκπληξί μας ἐκορυφώθη, δέταν εἶδαμε μιὰ βάρκα μὲ δύο ἄνθρωπους νὰ ποσπάται ἀπὸ τὸ πλοῖο καὶ νὰ πλησιάζῃ στὴν ἀκρογιαλιά.

Ο Φραντζέσκος δὲν μποροῦσε νὰ παρουσιασθῇ· ἔγω δύμας κατέβηκα τρέχωντας, — τὸ πόδι μου εἶχε γίνη πιὰ τελείως καλά, — στὴν ἄκρη ἔκεινη τῆς ἀκτῆς, δύπου ἡ βάρκα ἔρχονταν νάράξη.

Εἶχα μιὰ ἀνυπομονητία, μιὰ περιέργηση· «Η Τοσκανικὴ γλώσσα σὲ σόμα Ρωμαϊκό». Ετοί λένε οἱ Ιταλοί. Γιατὶ η Τοσκανικὴ γλώσσα ἔχει τοὺς καθαρώτερους τύπους καὶ η Ρωμαϊκὴ προφορά εἶναι η καλλίτερη. Καὶ δέταν συνδυάζωνται αὐτὰ τὰ δύο. εἶναι πιὰ τὸ τελείον. — Σ. τ. M.

γεια, νὰ μάθω τι ἔγρεναν ἔκεινοι οἱ ἄνθρωποι στὸ Σπαθονήσι!

— Απλούστατα: ἥθελαν νὰ πάρουν γερό. Ἀπὸ ἀπροτεξίστησα εἰχαν ἀφήση νὰ τοὺς χυθῆ ἡ κουμπαρά στὸ πηγάδι μας κι' ἀνοίξα μαζί τους φιλική συνομιλία. Μὲ μεγάλη μου τότε εύχαριστηση τοὺς ἀκούσα μὲ τὸν θηλυκό της φίλον, — γιατὶ ἔγω δὲν ἔτολμυσσα νὰ φέρω πρώτος αὐτὸ τὸ θέμα, — διὰ νὰ θάλασσας ἔξεινες.

(Ἐπεισα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΓΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

[Πέρσι: εἰς τὸν «Παρνασσό», ἀπὸ τὸν κορυφαῖον τῶν συγχρόνων λόγιων, ἔγεινε μία σειρά ὀρατετῶν διαλέξεων περὶ τῶν «Ἐλλήνων Ποιητῶν τοῦ ΙΘ' Αἰλανοῦ». Ή σειρά αὐτὴ ἔκεινη ὑπὸ τοῦ Συλλόγου εἰς μικρὰ πεντηκοπάλεπτα τεύχη, καλύν τῶν ὄπων περιέχει ἀπὸ μίαν διάλεκτον. Ή ἀνάγνωσις βέβαια τῶν βιογραφικῶν καὶ κριτικῶν αὐτῶν μελετῶν περὶ τῶν Ποιητῶν μας, ὥστε ἡ κάπως βασικεῖα διὰ τοὺς περισσότερους ἀπὸ τοὺς νεαρούς μας ἀναγνωστας. Εν τούτοις ἡ «Διαλέξις», ἐπιθυμούσα νὰ δώσῃ τοὺς περιέχεις μὲ τὸν διάλεκτον περὶ τῆς ὀλῆς ποιητῆς παραγώγων; τοὺς περασμένους αἰώνας, ἀπεράσιος νὰ σαχαρολογήσῃ ἀπὸ τὰς Διαλέξεις καὶ νὰ δημοσιεύσῃ σιγά-σιγά τὰ καλλίτερα ποιημάτια, τάριστουργῆματα τῶν Ελλήνων Ποιητῶν, ἐκτέγουσα τὰ πλέον ἄγνωστα καὶ ἔκεινα ποιημάτια, ἀπό τοὺς περισσότερους τοὺς ποιητές, τοὺς ποιημάτις τοὺς δύσκολοις περιτάτεις συνήθως ὅμως ἔκαναν μικρές συντροφίες ἀπὸ πέντε ἔξη, καὶ καθεμιὰ εἶχε τὸ δικό της διαμέρισμα, ποιημάτις τὸ ἀνεγνώριζαν καὶ τὸ ἐτέβοντο.]

A'. — ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΑΣΜΑΤΑ

[Διάλεξις τοῦ κ. N. G. Πολλητῆ.]

Τὸ Τραγοῦδι τοῦ Βασίλη.

(Θεσσαλικὸν τοῦ 1800)

— Βασίλη, κάτσε φρόγιμα, νὰ γένης γοικούρης Γιὰ νάποχητης προβάτα, ξενγάρια καὶ ὄγελάδες, Χωριὰ νι' ἀμπελοχώραφα, κοπέλλια νὰ δουλεύουν, — Μάννα μου, ἔγω δὲν καθούμια νὰ γίνω νοικοκύρης. Νὰ κάμω ἀμπελοχώραφα, κοπέλλια νὰ δουλεύουν, Καὶ νάμαι σικλάβις τῶν Τουρκῶν, κοπέλλια στοὺς γερόντους, Φέρε μου τὸλλαφούι παθί, καὶ τὸ βαριό τουφέκι, Νὰ πεταχτὼ σὰν τὸ πουλί, ψηλά στὰ κορφοβούνια, Νὰ πάρω διπλά τὰ βουνά νὰ περιπτήσω λόγκους, Νὰ βρῶ λημέρια τῶν ιερεψῶν, γιατίκα καπετάνων Καὶ νὰ σουρίξω κιλέτικα, νὰ σημέξω τοὺς συντρόφους, Ποῦ πολεμοῦν μὲ τὴν Τουρκῶν, καὶ μὲ τοὺς Ἀρβανίτες.» Πουργὸ φιλεῖ τὴ μάννα του, πουργὸ ξεπούδιεται: «Γειά σας, βουνά μὲ τους γκρεμούνες λιβάδια μὲ τὴν πάχνες! — Καὶ τοῦ τέλος τοῦ παλληλάριο!

Ο ΚΩΦΑΛΑΛΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ (*)

ΤΑ ἡγειρομαχεδονικὰ σύνορα, ὅσοι πηγαίνουν ἀπὸ τὰ Ιωάννινα στὸ Μοναστήρι, πρέπει νὰ διατηρίσουν τὰ στενά τοῦ Ολύμπου, τῆς μυστηριώδεις ἔκεινες κ' ἐπικίν δυνεις εἰς κλειστούς φέρεις, θηρίους καὶ λίγα χρόνια, κανεὶς ταξιδιώτης δὲν ἔτολμος νὰ προχωρήσῃ χωρὶς ισχυρὰ συνοδεία.

Μὲ τὸν διάδοχον τοῦ πατέρου, τὸν Μάρτολος, έκανεντος τοῦ πατέρου τὸν πατέρα της θηρίους.

Ο μεγαλήτερος, οἱ Μάρτολοις, έκανεντος τοῦ πατέρου της θηρίους.

Ο πατέρας εἶσαι; ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

— Ποῦ οι πατέρες; τὸν ωράτησέ ο Μάρτολος.

Τὸ πατέρας δέν δικτύωσε την πατέρα;

— Δέν δικτύωσε την πατέρα την πατέρα;

